

Не бѣше така преди, по времето на царь Иваница.

Борилъ чувствуваше това много ясно и руситѣ му вежди се свиха въ една умраза.

Какво искаше този народъ? Какво повече? Не му ли стигаха толкова веселби, толкова тържества, толкова щедро отпуснати помощи?

День и нощъ се въртѣха на огромни шишове цѣли телета, овни, млади говеда . . . Виното се лѣеше безъ мѣра въ черпния на тѣлпитѣ. Хлѣбътъ се раздаваше на воля. Свирнитѣ не преставаха. Осемь месеца никакви походи не бѣха събирали людетѣ на прониянствата за тежка брань. Едва сега, презъ най-удобното и приятно време, Асѣнь Борилъ зовѣше българитѣ заедно съ куманскитѣ си и влашки наемници за борба противъ умразнитѣ латински натрапници. Следъ победата надъ тѣхъ, той щѣше лесно да се разправи съ непокорния деспотъ Славъ, който се бѣ затворилъ въ непристъпната цѣпинска крепостъ, като бѣ отнелъ цѣлата областъ Ахридосъ. А подиръ това оставаше само да се поискатъ обратно отъ сърби и венгри областитѣ, които тѣ незаконно си бѣха присвоили, използвайки безредията следъ смъртъта на Калояна.

Това бѣха чертитѣ на Бориловата политика. Той нѣмаше да догонва безумно дръзкитѣ планове на Асѣновскитѣ трима братя. Защо тогава народътъ му отказваше своята обичъ?

Взмутенъ и недоволенъ, Асѣнь Борилъ все повече сбърчваше челото си, като се затваряше въ непристъпна гордостъ, бодвайки коня си да върви по-бързо напредъ, за да отбѣгне глухия ропотъ, прикритата неприязнь, умразата, която се излъчваше отъ затихналата навалица.

Не заслужаваха тия тѣлпи неговото благоволение. И той нѣмаше никога вече да се унизи въ просба на тѣхната любовь.

Изведнѣжъ той трепна. Далече задъ него се понесоха несдържани, нестихващи, възторжени ликувания. Войскаритѣ се раздвижиха, стегнаха редицитѣ си, струпаха се да правятъ пѣтъ на една кочия.